

Arrest

nr. 237 619 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 januari 2020 waarbij een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2020 treft de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een *“bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering”* (bijlage 13septies).

In de bijlage 13septies, die het voorwerp uitmaakt van het beroep gekend onder het rolnummer RvV X, zijn de volgende motieven opgenomen:

“(…)

Aan de Heer :

Naam A.

Voornaam: F.
Geboortedatum: (...) 1974
Geboorteplaats: A. Z.
Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene is in het bezit van een geldig Marokkaans paspoort (geldig tot 10.12.2023) alsook een geldige verblijfskaart voor Spanje (geldig tot 05.08.2020).

3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de verkoop, het te koop stellen zonder vergunning en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel 5 jaren voor 7 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u reeds 5 maal werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wijst er op dat u geen lessen hebt getrokken uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat u opnieuw dergelijke stabbare feiten zal begaan.

Door uw persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat u een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

De handel in verdovende middelen ontwricht onze maatschappij. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het piegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11.07.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

□ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de verkoop, het te koop stellen zonder vergunning en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel 5 jaren voor 7 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u reeds 5 maal werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wijst er op dat u geen lessen hebt getrokken uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat u opnieuw dergelijke stafbare feiten zal begaan.

Door uw persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat u een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

De handel in verdovende middelen ontwricht onze maatschappij. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Leuven Hulp op 16.01.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen waaruit zou blijken persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangenomen

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De

'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 28.01.2014 werd gecontroleerd door de politie van Gent (actie strop PV.GE.60.LA.007887/2014) in het kader van verkoop van verdovende middelen (heroïne). Een inreisverbod van 3 jaar werd hem ter kennis gebracht op 29.01.2014.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid. van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem/haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de verkoop, het te koop stellen zonder vergunning en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel 5jaren voor 7 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot een nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11.07.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

er bestaat een risico op onderduiken.

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11.07.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/ om de overname te vragen aan Spanje.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Leuven - Hulp en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te om betrokkene vanaf 22.01.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum.
(...)"*

Op 16 januari 2020 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 januari 2020 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer :

Naam: A.

Voornaam: F.

Geboortedatum: (...) 1974

Geboorteplaats: A. Z.

Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.01.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de verkoop, het te koop stellen zonder vergunning en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel 5 jaren voor 7 maand. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de

maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u reeds 5 maal werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wijst er op dat u geen lessen hebt getrokken uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat u opnieuw dergelijke stabbare feiten zal begaan.

Door uw persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat u een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

De handel in verdovende middelen ontwricht onze maatschappij. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het herhalende karakter van de feiten en zijn actieve bijdrage in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Leuven Hulp op 16.01.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen waaruit zou blijken persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 28.01.2014 werd gecontroleerd door de politie van Gent (actie strop PV.GE.60.LA.007887/2014) in het kader van verkoop van verdovende middelen (heroïne). Een inreisverbod van 3 jaar werd hem ter kennis gebracht op 29.01.2014.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11.07.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 1, §1, 8°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van acht jaar opgelegd “voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt: “inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten “tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Verzoeker benadrukt tevens zijn belang bij het opwerpen van dit middel: verzoeker heeft de nationaliteit van Marokko en is in het bezit van een geldig Marokkaans paspoort (tot 10.12.2023). Hij is tevens in het bezit van een geldig Spaans verblijfsrecht (tot 05.08.2020).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet.”

Artikel 1, §1, 8°, van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“8° inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

Zoals de verzoeker terecht opmerkt, heeft de Belgische wetgever aldus voorzien in twee soorten inreisverboden:

- Een inreisverbod met nationale dimensie (i.e. de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk voor een bepaalde termijn verboden wordt);
- Een inreisverbod met Europese dimensie (i.e. de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt).

In de bestreden akte heeft de gemachtigde gesteld dat aan de verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd *“voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*.

Het onderschikkend voegwoord *“tenzij”* wordt gevolgd een voorwaardelijke bijzin en geeft aan dat de inhoud van de hoofdzin alleen dan juist is, als de voorwaarde, die achter *“tenzij”* wordt genoemd, niet aanwezig is. Synoniemen voor *“tenzij”* zijn *“behalve als”*, *“maar niet als”* en *“behalve indien”*. Bijgevolg is het duidelijk dat het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod in elk geval een inreisverbod met nationale dimensie (aangeduid als een inreisverbod *“voor het grondgebied van België”*) is, en dat het slechts een inreisverbod met Europese dimensie (aangeduid als een inreisverbod *“het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”*) betreft indien de verzoeker niet beschikt over de documenten die vereist zijn om zich naar een Schengenlidstaat te begeven.

Artikel 1, §1, 8°, van de vreemdelingenwet voorziet op zich echter niet in dit soort van hybride inreisverbod dat twee mogelijke draagwijdtes heeft naargelang al dan niet is voldaan aan de voorwaarde dat de verzoeker geldig kan inreizen in een andere Schengenlidstaat. De verzoeker kan dan ook tot op zekere hoogte worden gevolgd in zijn algemene kritiek terzake. *In casu* dient echter te worden vastgesteld dat de gemachtigde, gelet de motieven van de beslissing tot verwijdering van 16 januari 2020 (bijlage 13septies) waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat en waarnaar in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen, zelf heeft vastgesteld dat de verzoeker beschikt over de documenten die vereist zijn om zich naar een Schengenlidstaat te begeven. In deze bijlage 13septies wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat de verzoeker in het bezit is van een geldig Marokkaans paspoort, *“alsook (van) een geldige verblijfskaart voor Spanje (geldig tot 05.08.2020)”*. Het is dan ook van meet af aan voldoende duidelijk dat voldaan is aan de voorwaarde waaronder het opgelegde inreisverbod geen Europese dimensie, doch slechts een nationale dimensie heeft.

Dat het bestreden inreisverbod geen Europees inreisverbod betreft, wordt mede ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Uit deze stukken blijkt immers niet dat de verzoeker, overeenkomstig de EU-verordening 2018/1861 van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006, zou zijn gesignaleerd voor een verbod van toegang op het Schengengrondgebied. Bovendien werd aan de verzoeker reeds in het verleden een inreisverbod opgelegd. In dit inreisverbod (bijlage 13sexies) van 29 januari 2014 werd exact dezelfde zinsnede *“voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”* opgenomen als die welke de verzoeker thans viseert. De gemachtigde heeft toen in een apart document uitdrukkelijk gespecificeerd dat de bijlage 13sexies enkel geldt voor België aangezien de verzoeker een geldige Spaanse verblijfsvergunning heeft. Uit niets blijkt dat de gemachtigde, die op 16 januari 2020 opnieuw heeft vastgesteld dat de verzoeker over een geldige Spaanse verblijfskaart beschikt, thans op dit punt een ander houding zou hebben aangenomen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het thans betreden inreisverbod enkel een verbod op toegang tot en op verblijf op het Belgische grondgebied behelst. Het gegeven dat in de bestreden akte een hybride formulering bevat, doet hieraan geen afbreuk. Aangezien de draagwijdte van het thans voorliggende inreisverbod voldoende duidelijk is, kan de verzoeker geen concreet belang doen gelden bij zijn kritiek dat het voorwaardelijk opleggen van een inreisverbod met Europese dimensie geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, §1, 8°, van de vreemdelingenwet. In de mate dat de verzoeker nog voorhoudt dat het Unierecht evenmin voorziet in een dergelijk voorwaardelijk inreisverbod, merkt de Raad op dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat het Unierecht, in de thans voorliggende situatie, niet voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod met nationale dimensie op te leggen.

Het eerste middel kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring leiden.

3.2. De verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt: “8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”.

Bijgevolg blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geeft vooreerst aan dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: “1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: “1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden”, conform artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet ten slotte dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de wetgeving is derhalve een gradatie voorzien inzake de duurtijd van een inreisverbod:

- Categorie 1: een duurtijd van maximaal drie jaar;*
- Categorie 2: een duurtijd van maximaal vijf jaar;*
- Categorie 3: een duurtijd van meer dan vijf jaar.*

3. De gemachtigde maakt in casu toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet (de “derde categorie”), waarbij een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd (dit betreft een discretionaire bevoegdheid).

De gemachtigde beslist in casu zelfs tot het opleggen van een duurtijd van acht jaar (drie jaar boven de termijn van vijf jaar). Gelet op bovenvermelde categorieën en de voorziene duurtijd van het inreisverbod, vormt dit een zeer langdurige periode waarvoor het inreisverbod geldt.

De formele motivering, waarbij wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde opteert voor een dermate langdurige periode voor de geldig van het inreisverbod, dient derhalve evenredig te zijn met de duurtijd van inreisverbod. Een afdoende motivering veronderstelt een uitgebreide motivering waarom de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid aanwendt om een uiterst belastende beslissing op te leggen in hoofde van verzoeker tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (zie verder hieronder).

Daarentegen blijkt de formele motivering in de bestreden beslissing, ter verantwoording van de precieze duurtijd van het inreisverbod van acht jaar, uitermate beperkt. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing enkel:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

De overige motieven werden gekopieerd uit de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13septies van 16 januari 2020).

Deze motivering maakt het voor verzoeker onbegrijpelijk waarom de gemachtigde precies opteert voor een duurtijd van acht jaar en waarom deze duurtijd "proportioneel" zou zijn.

Waarom kon de gemachtigde niet volstaan met een inreisverbod met een lagere duurtijd (bv. 6 jaar of 7 jaar indien de gemachtigde toepassing maakt van de "derde categorie" om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen)? Waarom zou een dergelijke beperkte duurtijd niet "proportioneel" zijn geweest en waarom is dit wel het geval voor de duurtijd van acht jaar?

Verzoeker kan verder geen motieven ontwaren die betrekking hebben op het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod. Alle overige motieven lijken enkel betrekking te hebben op de toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, hetgeen voorziet dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, en niet op het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod. De motieven werden tevens gekopieerd uit de eerdere beslissing die verzoeker kreeg opgelegd: de bijlage 13septies van 16 januari 2020.

Beide zijn twee aparte (en dus te onderscheiden) beslissingen die eveneens een aparte (en dus te onderscheiden) motivering vereisen.

De gemachtigde motiveert zijn beslissing tot het bepalen van de duurtijd (acht jaar) niet afdoende op dit punt, terwijl verzoeker net een bijzonder belastende beslissing krijgt opgelegd (met name de categorie van meer dan vijf jaar met zelfs een duurtijd van acht jaar). Dit vereist net een (veel) strengere en dus uitgebreidere motiveringsverplichting, waaraan de gemachtigde niet is toegekomen.

De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook extensief te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar, berust.

Hierdoor schendt verweerder de formele motiveringsverplichting.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet nagaan waarom de duurtijd van acht jaar "proportioneel" zou zijn en een duurtijd die minder lang is niet "proportioneel" zou zijn.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, terwijl in casu een inreisverbod van maar liefst acht jaar wordt opgelegd.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken

zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet. De verzoeker verwijst onder meer naar artikel 74/11, §1, eerste, tweede en vierde lid, van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 16.01.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.”* Uit de verwijderingsbeslissing van 16 januari 2020 (bijlage 13septies) blijkt dat de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omwille van een risico op onderduiken en omdat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de samenlezing van de verwijderingsbeslissing en het bestreden inreisverbod, waarmee deze gepaard gaat, blijkt op afdoende wijze dat *in casu* aan de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, omdat hem geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Dit wordt op zich door de verzoeker niet betwist. Verzoekers kritiek richt zich immers geheel op de motivering inzake het bepalen van een duurtijd van acht jaar. In de mate dat in de bestreden akte niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat een mogelijke leemte in de juridische overwegingen niet leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing indien blijkt dat dit verzuim de belangen van verzoeker niet heeft geschaad (RvS 4 oktober 1994, nr. 49.427), hetgeen *in casu* niet blijkt, noch wordt aangevoerd door de verzoeker.

De verzoeker voert concreet aan dat de formele motivering ter verantwoording van de precieze duurtijd van het inreisverbod van acht jaar uitermate beperkt is. Naast het motief *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”* zouden in het bestreden inreisverbod enkel de motieven uit de bijlage 13septies van 16 januari 2020 zijn gekopieerd. De verzoeker is van mening dat de motieven van de bestreden beslissing het voor hem onbegrijpelijk maken waarom er precies voor een duurtijd van acht jaar werd geopteerd en waarom deze duurtijd proportioneel zou zijn.

Het wordt niet betwist dat de verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet moet de duur van het inreisverbod worden vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de

gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

In de voorliggende zaak wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet. Daarin is voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De gemachtigde dient dan ook te verantwoorden waarop zijn keuze voor een inreisverbod van acht jaar precies berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde zou moeten motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In casu wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk gespecificeerd dat, in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, een termijn van acht jaar wordt opgelegd omdat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Daarbij wordt gespecificeerd dat de verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Voor wat betreft het illegaal verblijf van de verzoeker wordt deze vaststelling in de bestreden beslissing onderbouwd als volgt:

*“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 11.07.2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
(...)
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven”.*

Inzake de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de verkoop, het te koop stellen zonder vergunning en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel 5 jaren voor 7 maand. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u reeds 5 maal werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wijst er op dat u geen lessen hebt getrokken uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat u opnieuw dergelijke stabbare feiten zal begaan.

Door uw persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat u een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

De handel in verdovende middelen ontwricht onze maatschappij. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het herhalende karakter van de feiten en zijn actieve bijdrage in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

(...)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om (...) de openbare orde zeer ernstig te verstoren.”

De gemachtigde heeft tevens vastgesteld dat de verzoeker “het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Leuven Hulp op 16.01.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.”

Niettemin heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd omtrent verzoekers eventuele belangen in België en de eventuele risico's in zijn land van herkomst (cf. artikelen 3 en 8 van het EVRM):

“Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen waaruit zou blijken persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.”

Tot slot wordt nog het volgende vastgesteld:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 28.01.2014 werd gecontroleerd door de politie van Gent (actie strop PV.GE.60.LA.007887/2014) in het kader van verkoop van verdovende middelen (heroïne). Een inreisverbod van 3 jaar werd hem ter kennis gebracht op 29.01.2014.”

De gemachtigde besluit: “Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

In tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, is de motivering in casu aldus niet “uitermate beperkt”.

De uitgebreide motivering in het bestreden inreisverbod laat op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom de gemachtigde kiest voor een duurtijd van acht jaar en waarom deze duurtijd proportioneel is. Het gegeven dat bepaalde motieven zowel in de beslissing tot verwijdering als in het daarmee gepaard gaande inreisverbod van acht jaar zijn terug te vinden, doet hieraan geen afbreuk. De verzoeker betwist overigens niet dat de motieven die in beide beslissingen zijn opgenomen, pertinent zijn ten aanzien van het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

In de bestreden akte wordt wel degelijk ingegaan op verzoekers specifieke omstandigheden en er wordt ook concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op acht jaar te bepalen. Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur ervan voor de termijn van tien jaar is voorzien van een specifieke motivering die op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen. De verzoeker overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. De motivering van het bestreden inreisverbod is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke

juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De verzoeker beschikt over de nodige informatie om zich tegen het bestreden inreisverbod met alle middelen van recht te verdedigen, wat overigens wordt bevestigd doordat hij in zijn derde middel een inhoudelijke kritiek geeft op het gegeven dat *in casu* een inreisverbod wordt opgelegd met een geldingsduur van acht jaar.

Een schending van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In het derde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“1. In een derde middel formuleert verzoeker onderstaande kritiek op de bestreden beslissing, zonder evenwel de exacte motieven te kennen die de gemachtigde heeft gehanteerd bij het opleggen van een inreisverbod met de specifieke duurtijd van acht jaar (gelet op de miskennis van de formele motiveringsverplichting; zie het tweede middel).

2. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: “2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” op dezelfde manier tracht uit te leggen Pagina 10 van 14 (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: “Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

3. De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde een beslissing heeft genomen die in overeenstemming is met bovenvermelde principes, zoals onder meer uiteengezet in de rechtspraak van het Hof van Justitie en zoals blijkt uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. In het bijzonder stelt zich de vraag over de gemachtigde een voldoende individueel onderzoek heeft gevoerd en het evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd, rekening houdende met onder meer de aard en de ernst van dat feiten en het tijdsverloop sinds de feiten werden gepleegd.

Verzoeker bepleit, aan de hand van onderstaande elementen, dat dit niet het geval is.

Verzoeker werd tweemaal veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent: op 7 april 2014 tot een gevangenisstraf van 14 maanden met een uitstel voor vijf jaar voor de helft (7 maanden) wegens de verkoop van verdovende middelen en op 4 december 2019 tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

De gemachtigde stelt hierover in de bestreden beslissing als volgt: “Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u reeds 5 maal werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs...” (eigen onderlijning).

De gemachtigde oordeelt foutief dat verzoeker vijf maal werd veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, waardoor het oordeel van de gemachtigde is aangetast door een ernstige onzorgvuldigheid.

Verzoeker wijst er daarnaast op dat de gemachtigde de concrete feiten, waaronder de periode van de tenlastelegging, niet in zijn beoordeling heeft betrokken.

Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist daarnaast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met “alle specifieke omstandigheden van het geval” en dat de gemachtigde, aldus, een voldoende individueel onderzoek heeft verricht.

Het blijkt namelijk niet uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde bij de beslissing tot het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod met het Spaans verblijfsrecht van verzoeker heeft rekening gehouden (verzoeker is immers, naast zijn Marokkaans paspoort, in het bezit van een Spaans verblijfsrecht met een geldigheidsduur tot 5 augustus 2020).

De bestreden beslissing heeft nochtans als gevolg dat verzoeker niet enkel de toegang wordt ontzegd tot het Belgisch grondgebied gedurende acht jaar. Verzoeker wordt tevens de toegang ontzegd tot het volledige grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen voor eenzelfde periode van acht jaar (zoals dus ook Spanje). Spanje is “omgeven” door staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, waardoor dit voor verzoeker verstrekken gevolgen heeft. Hij wordt – figuurlijk – gedwongen op een eiland (Spanje) te leven, zonder toegang tot de omliggende landen voor een duurtijd van maar liefst acht jaar.

Er blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden bij het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod, terwijl de gemachtigde nochtans verplicht is een individueel onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden. De gemachtigde dient elk relevant element te betrekken in zijn oordeel, ook bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod.

Indien alsnog zou blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze elementen, quod non, blijkt minstens dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is gezien de bijzondere lange duurtijd van het verblijf van verzoeker in Spanje en zijn Spaans verblijfsdocument. Deze elementen wijzen erop dat een inreisverbod van acht jaar hiermee in wanverhouding staat. De redelijkheid is hierdoor zoek.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.”

In de mate dat de verzoeker zich beroept op de schending van de artikelen 7 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, dient erop te worden gewezen dat de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de rechtstreekse werking van de bepalingen van deze richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-124, HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13). *In casu* toont de verzoeker evenwel niet aan dat de door hem geviseerde bepalingen onvolledig of niet correct zouden zijn omgezet, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op de schending ervan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het staat *in casu* niet ter betwisting dat de gemachtigde aan de verzoeker, met toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, een inreisverbod van acht jaar heeft opgelegd. Conform artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet kan een inreisverbod van meer dan vijf jaar worden opgelegd "*indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*". Bij de bespreking van het tweede middel (cf. punt 3.2.) werden de motieven toegelicht als waarom de gemachtigde precies heeft gekozen voor een inreisverbod van acht jaar en werd reeds vastgesteld dat deze motieven afdoende zijn in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoeker stelt dat de motieven niet correct zijn aangezien hij geen vijf maal, maar slechts twee maal strafrechtelijk werd veroordeeld, heeft de verweerder in de nota met opmerkingen aangegeven dat de vermelding "5 maal" een materiële vergissing betreft en dat eigenlijk "2 maal" wordt bedoeld. De verzoeker heeft hieromtrent geen verdere dupliek gevoerd. Voorts kan de Raad de verweerder hierin ook bijtreden. Dat het om een materiële vergissing gaat en dat de gemachtigde de bedoeling had om te overwegen dat de verzoeker "twee maal" werd veroordeeld en niet vijf maal, blijkt uit het gegeven dat in diezelfde bestreden akte ook uitdrukkelijk de twee (en slechts twee) strafrechtelijke veroordelingen worden opgesomd die de verzoeker in 2014 resp. 2019 heeft opgelopen: "*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de verkoop, het te koop stellen zonder vergunning en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel 5 jaren voor 7 maand. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.*" Verder dient te worden opgemerkt dat de cijfers "5" en "2", op een toetsenbord met een numeriek gedeelte, vlak onder elkaar gepositioneerd zijn. Het is dus geheel aannemelijk dat de materiële vergissing een loutere typfout betreft en dat per ongeluk de toets "5" werd aangeslagen in plaats van de onmiddellijk daaronder gelegen toets "2".

Uit de bestreden beslissing blijkt verder uit niets dat de gemachtigde daadwerkelijk vanuit is gegaan dat de verzoeker reeds vijf maal zou zijn veroordeeld. Deze zuiver materiële vergissing houdt niet in dat de bestreden beslissing niet gesteund zou zijn op een correcte feitenvinding (cf. RvS 22 juni 2004, nr. 132.747). Verzoekers kritiek ter zake kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar de verzoeker aanvoert dat de concrete feiten, waaronder de periode van de tenlastelegging en zijn persoonlijke gedragingen, niet in zijn beoordeling heeft betrokken, gaat zijn kritiek volledig voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de verkoop, het te koop stellen zonder vergunning en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel 5 jaren voor 7 maand. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving

inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u reeds 5 (lees: 2) maal werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wijst er op dat u geen lessen hebt getrokken uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat u opnieuw dergelijke stafbare feiten zal begaan.

Door uw persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat u een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

De handel in verdovende middelen ontwricht onze maatschappij. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het herhalende karakter van de feiten en zijn actieve bijdrage in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;”

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing naar twee veroordelingen van de verzoeker voor drugsfeiten en motiveert dat er, gelet op het persoonlijk gedrag van de verzoeker, mag worden aangenomen dat hij een voortdurend gevaar vormt voor de openbare orde. De verzoeker betwist zijn veroordelingen, waarvan de meest recente dateert van amper anderhalve maand voor het treffen van de bestreden beslissing, niet. Gelet op het zeer recente karakter van de laatste, en bij herhaling, gepleegde feiten, kan de verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat uit “*de periode van de tenlastelegging*” geen actueel ernstig gevaar voor de openbare orde kan worden afgeleid. De verzoeker betwist overigens geenszins dat uit de herhaling van een zelfde soort misdrijf, een actueel risico op recidive kan worden afgeleid. De gemachtigde heeft tevens vastgesteld dat het financiële voordeel duidelijk het leidmotief was van verzoekers wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. De gemachtigde benadrukt ook de maatschappelijk ontwrichtende impact van de drugshandel en stelt hij dat het meewerken aan dergelijke handel de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar brengt, reden waarom het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. De gemachtigde motiveert verder als volgt: “*Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.*”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde wel degelijk een individuele beoordeling heeft doorgevoerd omtrent het gevaar dat van de verzoeker uitgaat. Er kan dan ook geenszins worden vastgesteld en de verzoeker toont ook niet concreet aan dat de gemachtigde niet op een correcte en redelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat er sprake is van een “*ernstige*” bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid. Aangezien het Hof van Justitie bevestigt dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47) en de verzoeker de hierboven besproken motieven niet concreet betwist, kan geen onzorgvuldige, onjuiste, of kennelijk onredelijke besluitvorming worden vastgesteld.

Voorts moet worden benadrukt dat het thans bestreden inreisverbod, zoals reeds aangegeven onder punt 3.1., enkel voor het Belgische grondgebied werd opgelegd. Het bestreden inreisverbod heeft aldus

niet tot gevolg dat de verzoeker op een eiland in Spanje zal moeten leven zonder toegang te kunnen krijgen tot de omliggende landen. Verzoekers betoog is op dit punt niet relevant. Voorts valt niet in te zien waarom de gemachtigde, bij het opleggen van een inreisverbod met nationale dimensie, rekening zou moeten houden met een eventueel verblijfsrecht in een andere Schengenlidstaat. Een dergelijk inreisverbod behelst immers enkel een verbod op toegang tot en verblijf op het Belgische grondgebied, en niet voor het grondgebied van de overige Schengenlidstaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE